אסתר סינאל

לידער

בבית עממית בטורונטו
יודישע
פאלקס ביבליאטעק
פארבנטע
JEWISH PUBLIC LIBRARY, TORONTO

אסתר סיגאל

לידער

ארויסגעגעבן פון
זרכבל פרעגטש 219, א.נ.א.פ.
1 9 2 8
טאראנטא, קאנאדע

6

Digitized by the Internet Archive
in 2026

https://archive.org/details/songs0000esth

פריהארבסט

פריהאַרבסט הייבט שוין אן אויף די פעלדער צו קומען,
שניידט אָפּ פון זומער די זיידענע צעפּ
און פּאַרוועבט זיי אין סאמעטענע בלומען.
לאמיר פּארגעסן אין אלץ וואָס פּארגאנגען.
אין דער האַרבסטיקער זון וואקסן גאָלדענע זאַנגען --
ריים זיי מיר אויס, אָ, ריים זיי מיר אויס,
און דעק מיט זיי צו אונזער אָרימע הויז.
וועלן מענטשן פאַרביניגן, קוקן און שטוינען:
אָט דאָ מוזן רייכע, פּארמעגלאכע וואוינען !
וועט אייגער א פּרואוו טאָן, אן עפּן די טיר
און וועט פרעגן ביי מיר:
וואו איז דער ווירט פונם גאָלדענעם דאַך ?
וועל איך זיך צעלאכן און לאכן א סך, אוי, א סך --
אָט דאָ איז מיין מאַן,
פון גאָלדענעם דאַך מיטן שטיבל, די גרויס פינעף שפּאַן...
וועל איך זיי דערציילן, ווי גוט און ווי בראַוו איז מיין ליבער --
נאָר שטארקער פון שמשון הגבור.
זעט איר, מיין מאַן האָט נעריסן דאָס גאָלד פון דער זון,
און א דאַך צו מיין שטיבל געמאַכט פון דערפון...

שניטער

אך, דו שניטער!
ווי גראַציעז עס ליגן דיינע גאַרבן.
א קאָסע האָסטו פונקט ווי דו די נחיס,
שניידסט און שניידסט די זאננען --
-- קעפלאך פון דער מאמע שוים...
די פעלדער ליגן נאקעטע און ווינען --
וואשן דעם שטויב פון די נארבן.
זאָג נאָר, ברוינער שניטער, דו!
האָסטו וועו געטראכט פון שטארבן?
און דער יוננער שניטער
פירט זיין קאָסע לינקס אין רעכטס,
ס'קייקלט זיך איבערן פעלד א מיפער קרעכץ...
שניטצייט, שניטצייט:
זיננען פויגל --
עס קומען בייזע נעסט
און די זאננען פאלן, פאלן --
עס וועבט דער טויט זיין נעסט...

פרי אין דארף

פרי שטייט אויף די זון אין דאָרף
און וועקט מיט שלעפערדיקע פינגער
די שלאָפנדיקע קליינע שטיבעלאך --
כאפּן זיך צום ערשטן אויף די הינט,
און בילן געטרויי אין די נידעריקע פענצטערלאך אריין...
און ווען איך קוק פון מיין דאָרפיש פענצטערל ארויס,
שטייט די זון שוין אויסגעוואַשן גרויס
און לאכט צום אלטן שינדל־דאַך אראָפּ.

אויפן בריטן־מיט פון פעלד,
וואָס איז שוין ביי די זייטן האַלב פאַרנעלט,
גייט א באָרווּעס שנצ'ל מיט אַן אלטן גוי;
א דערפרישטע אינם פריען זילבער־טוי,
גייט א שווערע לעבן זיי די ראַבע קו
און פארגייט זיך אין א לאַנגן מו־ו־ו.

עס שמעקט דער דאָרף מיט פרישע מילך און רייפן חיי,
מיט פולער און מיט בריטער רו, אין היימלאכקייט
קלינגט דאָס באָרווּעסע טרעטן פון שנצ'ל און פון אלטן גוי.
נאָר איך בין איינע דאָ א פרעמדע אין זייער קאָן
וואָס היבט ניט אָן צו וויסן וואָס מיט רו צו טאָן...

אנטקענן

כ'גיי אנטקענן טאָג ארויס,
די זון פֿייערדיק און גרויס,
קוקט מיר גלייך אין פּנים.
טרינק איך פון דער זון דעם ווין
און דרעמל אזוי זונק איין. - - -

וועז איך גיי פון טאג צוריק,
א גצצערטלטע פון שטראלן,
א נעבאדענע אין פֿרישן טוי,
א נעאיידלטע פון פֿיינען
בין איך מילד און גוט אזוי --
איז מיר ליב און היימיש יעדער שטעג,
און עס לאשטשען מיינע בליקן
יעדן דורכנייער ביים וועג . . .

ערד

דו ביזט א גרעזעלע א קליינס:
זאגט מיר שטיל די ערד --
מיך האט נאָט געבענשט מיט פרייד און צער
בלי איך, און וועלק און דאר,
פרוכפּער זיך און נער.
דו פּרוי, מוזט וועקן אינם מאן אייביקן באגער --
אז ניט פארוועלקט זאל ווערן דער זאָמען אין זיין לייב;
דיר איז באשערט צו זיין א מאמע און א ווייב --
דו דארפסט פרוכטבאר זיין ווי בוים. ווי ערד.
נאָט האט מיט זיין אָטעם דיך נענערט --
אז דו זאלסט ניי לעבן פון דיין בלוט ברייגען דורך לייד,
איך -- מאמע-ערד וועל נערן זיי מיט פּיין און פרייד
און מיינע אָרעמס עפענען, זיי נאכן טויט . . .

יידישע
פאלקס ביבליאטעק
מאראנטע
JEWISH PUBLIC LIBRARY TORONTO

אויפן וואסער

אין א שיפל אויפן וואסער
שווים איך וויט פון ברעג.
וויסע מעווען צייכענען מיין וועג.
און איך רודער זיך פאמעלאך,
שפיגל זיך אין קלארן טייך.
עס צעשניידט דאס שיפל מיר דעם שפיגל
אויף צוויי טיילן גלייך --
טרינקט זיך אין איין זייט דער שאטן
פון מיין זיצנדיק געשטאלט,
און אין צווייטן זייט פון שיפל
טוקט זיך פרום דער וואלד.

עס הענגט פארשעמט אראפ אן אָרעם
פון א קליינעם הויקערדיקן בוים,
וואשט דער טייך פון בוים דאס קראנקע לייב
מיט זיין אויפגעהעלטן שוים.
אינם קלאָרן פרישן וואסער
וואשט מיין אומעט זיך דעם פנים,
שווימענדיקע מעווען מיינע --
וויסע, ליכטיקע סמנים . . .

טריפט א רענן

ס'טריפן לעצטע טראָפן רענן
פון ברעג דאך --
לויטערע בורשטין קארעלן
קייקלען זיך אראָפּ פון מיינע פענצטער־שויבן.

איז מיר ליב צו זיצן איינאליין אין שטוב
און צייטן טראָפן רענן,
גרויס און פול ווי טרויבן,
וואס וואשן אפּ פון שויב די לעצטע שטויבן,
איז גוט אזוי ארויסקוקן אין טראכטן:
אז דער רענן וועט אויך אפּוואשן
דאס שטויב פון הארצן . . .

אין שפיגל

אז איך קוק זיך אינם שפיגל איין,
זעט דער טאג־פארגיי
דאָרט אויס זוי וויין.

עס נעמט דער שפיגל מיין יעדן ריר
אריין אין זיך,
און ווייזט עס מיר.

דער ציטער פון מיין יעדן גליד
שווענבט אום אין שפיגל
עלנד מיד . . .

איך זע מיין שטומען בויג פון קאפ
וואס זינקט אין שפיגל
טיף אראָפּ.

סוף־טאָג, אינם שפיגל־שיין,
הילט מיין קילער גוף זיך איין —
באָדט זיך מיין געשטאלט אין וויין,
אין זוניק רויטן וויינשל וויין — —

מיין פרייד

אן איידל פליגעלע -- מיין פרייד,
מיט פליגעלאך דין ווי רויך.
און איך בין מיט אזא שוועך נעמיט באלאָדן;
וויל איך זיך אויפהייבן
אויף די פליגל פון מיין פרייד,
פאל איך צו דר'ערד.
און די פרייד —
אין שטויב מיט צעבראכענע פליגל
ווייגט שטיל . . .

שוואַרץ אויף ווייס

שוואַרצע שורות איינגעקריצט
אין ווייס פאַפּיר —
קוקן פּאַרדראָסיק ארויס צו מיר:
נאַריש מיידל, ווילסט זיך שפּילן,
שטעלסט אונז אויס אין קורצע און אין לאַנגע רייען.
קענען מיר, אזעלכע קלייניע, דיין האַרץ דערפרייען?
אייביק־קינדערש מיידל:
האַסט א הימל אזא בלויען
מיט אזוי פיל פּערלמוטער פליגל,
מיט אזוי פיל העלע שטערן:
און אין האַרץ אזוי פיל טרויער,
אין די אויגן פּערלדיקע טרערן.

קענען מיר, אזעלכע דינע, שפּיציקע געשטאַלטן,
דיין גרויסע אומרו אין זיך האַלטן?
און דערציילן פון דיין ליבע,
וואַס וויל צו ערד, צו יעדן זעמדעלע זיך געבן;
צערטלעך יעדן שטיין און שטיינדל,
יעדן בוים און שפּענדל —
נאַריש מיידל,
קענען מיר, אזעלכע דינע, שפּיציקע געשטאַלטן,
דיין אומרו אין זיך באַהאַלטן? . . .

א נייע בלייפען

כ׳האב געקויפט א נייע בלייפען,
א העפטל שמאָל פּאפּיר.
אן אינזאם־ווינטערדיקער אָוונט
לאשטשעט זיך צו מיר —
ווי אן אָנגעפרוירן קעצל
זיצט ער פּאר מיין טיר.
נו, קום אריין געטרייער חבר,
מיין אינציקער געגארטער גאסט.
כ׳האָב א שפּאָנל־נייע בלייפען,
וויים פּאפּיר, ווי שפּעטער שניי.
און דאס בלוט איז פּול מיט לידער,
פּול מיט ליבע אלע גלידער . . .
ס׳זינגט דאס בלוט אין מיינע גלידער ;
נאר ווי גראז זינגט אין א רענן,
ווי די זאנגען אין די ווינטן,
נאר ווי טייכן אין די ברענן.

טויער פון נאכט

טויער פון נאכט –
עפן זיך אויף
און פיר מיך ארויף
צום זילבערנעם בעט
פון דער לבנה.

צו לבנה דער וועג
איז דאך ריין, אזוי ריין:
ווי די טעג פון נעבעט,
ווי די פעלדער פון מאָן, –
אזוי ווייס, אזוי ווייס,
ווי א ווייסע א זיידענע פאָן.

מיינע הענט זיינען פלינק,
דער גוף אזוי גרינג, –
ווי א בלעטל אין מאי,
אויף די פליגל פון ווינט –
צום בעט פון דער לבנה.

כ'האָב אין לוסטן נעבערענט,
האָב אין זיך זיי פארבערענט,
איצט קום איך א ריינע
אין שניי-ווייסן העמד . . .

עדנע סיינט ווינסענט מיליי

ווי אומעטיק עם וואלט נעווען אָן לידער, –
טראכט איך, לייענענדיק
עדנע סיינט ווינסענט מיליי;

ס׳טריפט פון איר האלב־דרימלענדיק נעזאנג
אזא העל־זילבערנער שפּריי,
וואס רוימט קאָקעטיש אירן אין אויער:
דארט – הינטערן אלטן הויז
וועל איך עפענען דעם טויער
צום פארלאזטן שלאס,
וואו עס שטייען טיף אין טויאיק גראז
די מאָכיקע דיוואנען.
דארף מען נאר א פיר טאן מיט דער האנט
זיך צו דערמאנען. –

און עם וועבן אירע דורכזיכטיקע פינגער
פלאטערדיקע לידער,
פיבערדיק נעזאנג;
נאלד אויף זייד,
זייד און סאמעט.

און וועך זי וועבט שוין נאר
אויף פראסט נעוואנט,
שטראמט אזוי פיל וואַרעם ליכט
פון איר באדאכטער האנט.

און עם פליסטערט דאָס נעוואנט
אונטער איר האנט:
ווי אומעטיק עם וואָלט נעווען
אָן לידער – – – –

אין גראז

קליינע מיידעלאך
אין זומער - קלייד‌לאך
שפילן זיך אין גרינעם גראָז.

מיידעלאך מיט שווארצע און בלויע אויגן
פלעכטן אוים א רעננבוינן –
גרין און געל, פיאָלעט און ראָז.
שוועבן מיידעלאך
אין פלאטער קלייד‌לאך
און יאָגן נאָך א חאָז.

גרינג ווי בלעטער,
שוועבן מיידלאך אום אין פעלד,
און דאס העלע לאכן
קלינגט פון בוים צו בוים,
זינגט פון וועלט צו וועלט . . .

יונגע פרייד

– וואָס האָט די זון מיר געבראכט ?
– ווינטער־שמייכלען, פּערל־רעגן
האָט די זון געבראכט –
אינם פֿורפֿור – זונ׳ס געשאנק
צירן זיך די יונגע בּיימער,
שמייכלען בלוי און ראָז די בּיימער . . .

ס׳ווערט א טייך פֿון פּערל־רעגן,
ס׳האָט די זון א טייך פּארשפּרייט,
באָדן ליבלאך זיך די בּיימער
מאכן פֿול דעם טייך מיט פרייד . . .

נאָך איך אויפֿן שטומען וואונדער,
וואָס כישופּט ארום מיר.
ס׳עפּענען זיך בּרייט מיינע אויגן :
וואָס האָט די זון געבראכט פּאר מיר ?

א ליד

וויסער שימער פון די בלעטער
בלענדט די אויגן מיר און בלענדט —
בלויע בלימעלאך פון קאָרן
ווערן פון דער זון פארברענט.

גראָז מיט גראָזן אויסגעפלאָכטן
ציטערן פון לוסט —
זשומען, פלאטערן די גראָזן,
ווי קינדערש אויסגעשטרעקטע הענט.

ארויף בארג

כ׳האָב היינט צום ראנד פון שטאָט די זון באנלייט,
דער האָריזאָנט האט זיך נעקרוינט אין פורפור-קרוינען
און האט נעגאסן לויטער גאלד. –
וויסע וואסער ליליען פלאטערן אויף דעכער און אויף שויבן,
הילן מיידלש זיך אין פיאלעט וואולן.

שפּאציר איך מיר ארויפ־בארג אין זומער־גרינעם אומעט,
עם קרייזט זיך ארום מיר דער בלויער אָוונט
און פלעכט זיך איין אין מיינע ברעמען . . .
כ׳קלעטער העכער צום בארג־שפּיץ,
ס׳קאָלערט זיך די שטאָט אוועק פון מיינע פּיס, —
דער קלאנג פון מיינע טריט דרעמלט איין אין טאָל . . .

מ י ד

מיד זיינען מיר,
און פון מידקייט ווערן מיר נוט.
מיט שטילע טריט
נייען מיר אין שטוב ארום,
פון שטוב ארויס,
שטיל און מיד
נייסטו פאדטאָג צו דיין טאָניקער מי,
און קומט פארנאכט צוריק
נאָך שטילער – מידער – – –

מידע גלעטן דיינע הענט מיין קאָפּ,
זוכסט דעם טאָג אין מיינע אויגן --
אין א ווינקל פון פענצטער
שפּינלט זיך א קילער דער טאָג
און באהאלט זיך
אין א פאלד פון פאָרהאנג.

אויף ווייסע פליגל

אויף ווייסע ווינגדיקע פליגל
ווּיגט איין דער טאָג
דאָס ליד פון פרייד.

אין בלויען זייד פון אָוונט
וועבט זיך אויס
דאָס ליכט פון טרויער. —

זינגען לידער
טאָג און אָוונט —
זינגען אויס די פרייד פון טרויער,

זינגט עס אלץ
ביי מיר אין הארצן,
און איך וויר אלץ דינער, בלאסער . . .

טרויער מיינער

אז דער גרויער אומעט
קריכט שוין אומעט
אויף די וועגט,
הייב איך אויף מיט געוואלד
מיינע פארשמאכטע העגט,
אין צעעפֿן טיר און טויער,
טרייב פֿון זיך דעם טרויער. - - -

וועל איך אייביק אזוי טרייבן
טרויער פֿון מיין טיר ? –
אין ער, טרעט ניט אפֿ פֿון מיר.

כ'וויל ניט מער פֿארזינקען ליגן
אין דיין ווייכן שוים !
זאל ברענען מיך די זון,
זאל אטעמען אויף מיר דער פֿראסט
ביז און קאלט . . .
מיט דיר מיין מידער אומעט
ווער איך שטיל,
ווער איך קאלט . . .

צו מיר

צו מיר איז דער טאָג היינט נעקומען א נרויער,
צו מיינע פענצטער וועלן היינט שוין קיין פיינל ניט קומען,
וועל איך בענקען נאָך זיי אין באהאלטענעם טרויער.

וועט פאמעלאך דער טאָג אזוי ציען און ציען,
איך וועל מיר לינן מיט מידקייט נעבונדן,
ביז דער טאָג פאר דער נאַכט וועט א קליינינקער קניען.

וועל איך פאר דער נאכט מיינע אָרעמס אויבשטרעקן,
מיין קאָפּ וועט צו פענצטער זיך טוליען, און בעטן:
לאָז מיך דאָ רוען,
איך בין אזוי שטיל און וועל קיינעם ניט וועקן.

JEWISH PUBLIC LIBRARY

זומער - פינאל

אויפן איינציקן בוים, אין מיין הויף,
האָט אויפגעבליט דער האַרבסט
אין הייסטן רויט,
און אָנגעשריבן:
זומער טויט. - - - -

שפילט דער הארבסט הינטערן פענצטער
אויף א דינעם פליט.
ציטערן פעדעמלאך שפינוועבס פון זומער
אויפן איינגעפאלענעם פלויט.

ס'זינגען סטייעם פייגל
דעם זומער־פינאל,
פון ווייט שלעפט זיך דער הארבסט
נעהילט אין א שאל.

ס'פארמאכן זיך טירן,
ס'קריפעט הייזעריק א טויער,
ווינן זיך ליידיקע פענצטער
פון א פארלאָזענעם מויער . . .

אקעגן מיין פענצטער

אנטקעגן מיין פענצטער
צירט דער באַרג זיך
אין רויט־ברוינע שלייערן, --
אזא בייזער דער האַרבסט !
פאלן בלעטער צו דער ערד,
שעלטן און טרויערן . . .

אָטעמט איין דער בארג
דעם אומעט פון נאכט;
ס׳הייבן לאנגע שאָטנס
פון בארג זייערע קעפּ ארויס
און ציען אין דער בריים זיך אויס,
ביים זוים פון בארג, פארטראכט . . .

וויגן זיך אום סיליועטן
אויפן פלאכן פעלד,
קניען פארן בארג און בעטן - - -
וויגט זיך אום איבערן בארג
דער אומעט פון דער וועלט . . .

ערשטער שניי

ערשטער שניי קומט לייכט באפלינלט,
פֿלאטערט איבער קעפּ און דעכער,
שטייען וויסע ביימער הויך,
בליט פון וויסקייט בלויער רויך.

וויסע שוואנען-פלינל
ציען אויס זיך איבער גרינע טייכלאך,
דעקן איין אין פארזינלען
לאננן שלאף אויף גאנצן ווינטער.

בלייבן נאסן לינן וויסע, קילע,
מיט רוקנס יונג און גלאט,
שניידן שליטנס איבער גלאטע רוקנס
פון וויסע שליאכן שטילע –
קוקן וואך די שניטן,
אפענע נאך יעדן שליטן.

נאוועמבער

דער הימל באָדט זיך איצט
אין קראנקן־רויט.
ס 'פֿאַלן גראָזן איין
מיט שווערן דרעמל.
פון פעלדער שלעפֿן קי דעם טרויער נאך,
און מוקען אים ארויף צום הימל.

דער אוונט היינגט זיך שווער אריבער בייטער,
דאס בלעטער־וועלק
שמעקט פייכט און דומפיק,
דאס פאלן פונם רעגן
לייגט זיך פויל.

מאן און ווייב

די טעג און נעכט
וואָס דרייען ווי א ריף זיך
ארום מאן און ווייב,
שניידן איין זיך טיף
אין זייער לייב . . .

און יעדער בלאט פון הייסן זומער
וועלקט און געלט
אין איבער־זעט פון מאן און ווייב . . .

וויט איינער פון צוויטן
און תמיד אינאיינעם --
שותפות'ער עלנט
ניט אפן פאר קיינעם . . .

מײַן שטוב

מײַן גאס און מײַן שטוב,
מײַן קינד און מײַן מאַן.
— מײַן נאנצער פּאַרמאָג
איז נאָר עטלאכע שפּאַן.

פּון מײַן הויז צו דער וועלט
קוקט א פּענצטער אין ווייט,
צו מײַן אָפּענער טיר
קומען אָרעמע לייט. —

נרייט איך דעם טיש
מיט ברויט און מיט ווײַן,
כ'צינד אָן א לאָמפּ
און רופּ יעדן אריין.

ש ב ע ה

א גאנצן טאָג געווײנט,
און פֿלוצים זײנען אלע שטיל געווארן,
נײט יעדער איינער אום איבערן שטוב
און קלײנט אויס זײנע טריט
פאר זיך אליין. –
עפּעס האט יעדערער פון זיך פארלאָרן . . .

אראָפּ –
צו דר'ערד רײדן אלע אויגן שטום
מ'וויל דעם טרויער ניט פארבײטן מיט קיין רײד.

אין לעצטן שטראל פון טאג
וואָס גנב'עט זיך ארויס פון הויז
וויגט זיך אום
דאָס וויידער־קול
פון א פארלאָרענעם אקאָרד . . .

ביים ראנד

ביים ראנד פון בעט,
וואו מיר וועבן אונזער צווייזאמען עלנט,
היימישט זיך איין דער טויט
מיטן לאנגווייל פון אונזערע טעג . . .

ציטערן אָן שלאָף די נעכט,
און בלייכן זיך
אויפן שארף פון טויט . . .

איבער קברים

אויף יענע קברים,
וואו עס שטייען קיין מצבות ניט,
לינן נאָר־קליינע קינדער —
ערשט געבוירענע,
וואָס האבן נאָך קיין נעמען ניט געהאט.
פון יענע קליינע קברים
שפּראָצט ארויס
העל־זיידן גראָז,
און זינגט דין.

וויגט זיך אום דאס זינגען
איבערן פלאך פון פעלד —
און ווייט פון פעלד צום שטאָט,
צו מיין שטוב —
און לאָזט זיך אויס
לעבן מיין פאראיינזאמטער שוועל . . .

דער טויט

דער טויט קומט צו גיין
מיט נעמאָסטענע טריט,
און קלאפט ניט אין טיר
און עס הערט קיינער ניט.

שטיל איז זיין נאנג
ווי דאס גיין פונם שניי,
און די האנט פלינק –
ווי די קאָסע אין היי.

ער זיננט ניט ביים שניט,
ווי דער שניטער אין פעלד;
זיין פעלד איז גרויס –
די גאנץ־נאָרע וועלט . . .

שניידט ער און שניידט,
שניידט און פארוויט;
עס איז זיין שניט
מיט נעזאנג ניט באנלייט . . .

א מינוט אזא

וואָם זאל איך טאָן ? —
אז עס טרעפט זיך א מינוט אזא
וועז עס באפאלט מיך אזא ווילדע פרייד,
אוז אלע הימלען וועלן פאר מיר אָפּן בריוט,
וועל איך פול מיט לויטער ליכט
גאָר אומגעריכט —
ווייל איך עפענען מיין הארץ,
וואָם שוימט מיט פרייד,
צו יעדערן וואָם קומט מיר אויפן וועג . . .

אוז אפשר גאָר מיט לייכטע טריט
זיך צו'נגנב'ענען צו מיין מאמעס בעט,
וואו זי ליגט א וואכזאמע
ביז האלבער נאכט :
אריינגעמען איר באזילבערט קליינעם קאָפּ
אין מיינע הענט,
דריקן צו מיין אויפגעזונגען האַרץ —
אוז מיט מיין פרישן אָטעם
אוז העלע רייד
אינווינג איר וואכן גוף
אין מיין מינוט פון פרייד . . .

איך וועל קומען . . .

און קומען וועל איך,
אין א זומער־טאָג,
אין ווייסע קליידער,
מיט קאָרן־בלומען און וואסער־ליליען
וועל איך די דרעמלענדיקע ערד באדעקן.
פון די קליינע קבֿרים
וועל איך די שלאָפנדיקע קינדער וועקן :
זעט,
איך בין ווייס און קליין ווי איר,
בין שפּילן זיך מיט אייך געקומען –
כ'וועל אויספלעכטן א ווינ פון בלומען,
וועל אייך זינגען
און פּארווינען
מיט מיין מאמעס ניגן –
איילי ליולי ליו . . .

שא - שטיל --

כ'האב גע'חלומט :
וויסע לאנגע פינגער וויינען אויף מיין פענצטער,
שפילן אויף מיינע אויגנדעקלאך –
שטיל און לייכט, מיך ניט צו וועקן.

אט הערט דאס שפיל אויף,
פיל איך אויף מיין קאפ
דאס געטרייע גלעטן
פון מיין מאמעס ריידן :
שא-שטיל-שא-שטיל . . .

און דעם אומעטיקן ניגן פונם רענן,
וואס וויינט הינטער דער וואנט,
מיין מאמעס וויסע, וויטע האנט,
אירע אומזיכטיקע טריט איבערן דיל –
און שא-שטיל – – –

ווייטע שטעט

ווייטע שטעט, איר זענט מיר נאענט, –
כ'האב פארשפּרייט אין אייך
מיין עלנט.

פרעמדע נאסן, איר זענט מיר חיימיש,
כ'האב פארזייט אין אייך
מיין ערשטע בליאונג.

דאָ אויף מיין מאמעס קבר
בליען יונגע ביימלאך,
קלינגט צו מיר
פון די דינע ריטלאך
מיין מאמעס גוטע רייד:
זעסט מיין קינד אויס מיד פון וועג,
לייג זיך שלאפן . . .

דער מאמעס ליכט

מיין מאמעס שבת־ליכט האָבן אויסגעברענט, . . .
צינדט מיין שוועסטער ליכט אין אירע לייכטער.
קנייטשט זיך
אויף מיין שוועסטערס יונגן קאָפּ
דער מאמעס זיידן טיכל.

איך, צינד קיין שבת־ליכט ניט אן,
האָב קיין לייכטער ניט,
און זעלטן ווען א שבת . . .

האָב איך אָננעצונדן מיר א ליכט
פּאר מיין מאמעס ווידער־לאנגן לעבן –
ברענען מיינע וואָכנ־טעג
אין בלויען פּלאם,
און זינגען שירה.

אין חלום

עס קומט מיין באָבע ביינאכט
מיר דערציילן –
אז טעג גייען אָפּ און פאַרנייען,
און בלייבן פארגליווערט
אין קאלטע פיר איילן . . .

אז די טעג מיינע פולע,
און בליענדיק־גרינע
זאָלן אין קאלטע פיר איילן פארפריירן –
טוט אזוי וויי מיר
און וועקט אין מיר מורא.

איך קוק צו דער באָבע
מיט קינדערש דערשראָקענע אויגן :
דערצייל ניט, אָ, באָבע,
דערצייל ניט . . .

וויטע היים

פון בערגל אָפּגעוויטע יאָרן
שטעלן זיך געשטאלטן אויף,
ריי נאָך ריי.
און איך צווישן זיי –
א דרייצן יאָריקע פארשויטע מיידל
פארלאָז די היים, –
און מיין געליבטן בארן־בוים.

ס׳נייט די מאמע מיך באגלייטן
ביזן בריק.
ביים זייט פון וועג
גייט זי איינגעבוינן אליין צוריק.

וען דער וואָגן איז שוין ווייט
הינטערן שטאָט נעווען,
האָב איך פון וויט נעזען : –
דער אָוונט האט זיינע טונקלע צוויינן
אויפן שליאך נעלייגט ;
און מיין מאמע, ווי א קליינער דאָרן,
האט זיך צום וואָגן נאך נענויגט . . .

מיין מאמעס לייכטער

מיין מאמעס אנדענקען

אלע־פרייטאג־צו־נאכט טוט מיין מאמע אן א ווייס־זיידן טיכל,
וואס ליגט א נאנצע וואָך פארשלאסן אין קאמאָד,
לייגט מיין מאמע א ווייסן טישטוך אויפן טיש
און צינדט אן זיבן ליכט אין זיבן מעשענע לייכטער –
ווערט ווייס־חלומ'דיק אין שטוב ביי אונז, אין שטיל,
ווייניט מיין מאמע שטיל בענטשנדיק ליכט. _ _ _ _

שטייט א לוידיקער מיין טאטנס קדוש־בעכער, שוין צוויי־אין־צוואנציק יאָר
און עס מאכט מיין מאמע קדוש איבער חלה אלע פרייטאג־צו־נאכט.
שטייט א קדוש־בעכער צוויי־און־צוואנציק יאָר,
אָן ווין, אָן בראנפן און אָן דעם טאטנס ברכה . . .

ס'קוקן פרעמד אויף מיר די פייערן פון די שבת־ליכט
און טוקן זיך און ציטערן פאר מיין הויך.
צאנקט און צאפלט זיך מיין וואָכעדיקע ארעמקייט
אין די פייערן פון די שבת־ליכט.
זיפט זיך פייער־שטויב, שבת־שטויב אויף מיין טונקעלן שאָטן,
וואס לויערט אויף דער וויסקייט
פון מיין מאמעס חיליקן חלום . . .

פון די קנייטשן פון מיין מאמעס מעשענע לייכטער,
קוקן ארויס אזוי פיל אויסגעווינטע אויגן, קוקן פרום און בעטנדיק:
מיר זיינען זינדיק, אזוי זינדיק, קינדער,
און ווער עס בענטשט נאר ליכט דעם וועט נאט אין חימל בענטשן
און אויפלייכטן וועט הויך דאס מזל;
בענטשט מיין מאמע ליכט אין זיבן מעשענע לייכטער
אלע פרייטאג־צו־נאכט. _ _ _ _

ד ו

ביזט נעקומען מיט זון אין נעמיט,
האסט באהעלט און באזעלט
מיינע ליידיקע טעג.
איצט בליען די טעג מיינע,
פולע, מיט ליבע באלאסט;
מיין שיף אין דיין האַפן געאַנקערט,
עס קוקט הויך און פארחלומט דער מאסט.

צאם אפ פון די כוואליעם דיין האַפן,
שנייד אפ פון די ימ'ען דיין ווענ;
צינד אן אין שיף אונזער יום טוב,
אט דא אויף דעם איינזאמען ברעג.
לאמיר אזוי זיך פארטרינקען —
איינער אין אנדערנם פרייד,
איינער אין אנדערנם צער,
איינער אין אנדערנם רייך;
און ווען עס נעמט אונזער יום טוב זיך טוקן
לאמיר זיך אויסלעשן גלייך . . .

נערופן

כ׳האב נערופן דיך
אין חלום און אין וואָר.
ביזטו נעקומען
אויף קורצע שעה׳ען נאָר . . .

האָסט פול נעמאכט מיין הארץ
מיט שרעק און טיפן גלויבן _
קען מיין הארץ איצט בייז ניט זיין
נאָר ליב האבן און לויבן . . .

אויף ווייטע וועגן

בעטסט מיך איך זאָל דיך פארלאָזן,
וועסט אפשר רואיקער ווערן –
נו, האָב איך היינט פארלאזן דיין הויז,
ביזטו כאָטש רואיק געוואָרן ?

ס׳איז שווער מיר געיוען זיך צו שיידן,
דאָך וועל איך צוריק שוין ניט קומען –
כ׳וועל איבער וועגן ארומגיין,
וואו איך בין שוין לאנג ניט געגאנגען,
וועל לאָזן זיך האלזן
פון פעלד און פון זאנגען . . .

כ׳וועל מיין ליבע צו שיינקען
צו נאקעט־פאראיינזאמטע ביימער,
איך שווער דיר אז איך וועל ניט ווינען,
נאר ביינקען א שטילע,
נאר ביינקען. - - - -

אינאיינעם

איז אונז שווער אינאיינעם,
וועל איך לאזן דיך אליין.
איבער אונזער עלנט שוויינן
ווינט זיך קינדערשער נעוויין.

כ'וועל ווינן זיך אינאיינעם
מיטן ווייענדיקן קול,
וועל זוכן מיט פארמאכטע אויגן
אונזער קינדס פארטייעט קול . . .

זוך מיך ניט אויף דיין געלענער
מיט שלאָפנדיק־פארבינקטע הענט ;
וויסטו דען ניט ?
וויסטו דען ניט ?
אז די ליבע האט מיך פארלענדט . . .

כ׳קען ניט בעסער זיין

כ׳האב דיך ליב, און וויל דאס ניט זאגן,
און אז דו רעדסט צו מיר מיט שארפע רייד,
וועל איך מיט א געהויבענעם קאפ
דאס בייז פארטראגן . . .

ווייל מיר איז גוט צו זיין וואס איך בין,
און ליב האָבן דיין ריידן און דיין שווייגן,
און צערטלעך יעדן קוש דיינעם,
ווי דער הארבסט די ברוינע צווייגן.

לאז מיר וויקלען מיינע הענט ארום דיין האלז
און אויסקושן דאס בייז פון דיינע ליפן –
נאר זאג מיר ניט איך זאל בעסער ווערן,
כ׳קען ניט צוזאגן און ניט באשווערן, –
מיר איז גוט צו זיין ווי איך בין:
ווי דער פויגל, ווי דער רענן, ווי די בין,
און ליב האבן . . .

אין לוסט

אפן ליגט דער טייך צו מיינע פים
און קושט דעם זוים פון מיין קלייד
מיט גליענדיקער לוסט.
תאוה'דיקע וואסער־הענט
שטרעקן זיך,
און נעמען מיך ארום מיט הונגעריקער פרייד _
רייסן פון מיר אראפ
קלייד נאך קלייד _ _ _
_ _ _ _ _ _ _ _
נעם מיך ! _ טרינק מיך אויס,
זאפ מיך איין,
און זינג מיך אויס
צום וויטן אקעאן . . .

באקראנץ מיין קאפ

איך האָב פארזויט מיין יוננע ליבע
אויף ווייטע פליינען,
אויף ניט־צעאַקערט פעלד –
נידריק בא דר'ערד
זיינען אויפנעאנגען
דערנער קליינע.
ריים זיי אוים,
און פלעכט אוים
פאר מיין קאָפ א קראנץ . . .

אויפן וועג

וואָס פֿאַר אַ בייז האָט דיר באַגעגנט
אויפן וועג אַהיים?—
ביזט אריין אין שטוב געבוירן־קליין,
האָסט פֿאַרמאַכט די טיר
קוים וואָס מ׳האָט געהערט.

ביים טיש ביזטו געזעסן וויט
און אראָפּגעקוקט פֿאַרקלעמט
אויף דיינע בלייכע הענט.

אַ גאַנצן אָוונט האָסטו ניט געוואָלט
און א שטילער זיך געליינט
אויפן ברעג פון בעט . . .
וואָס פֿאַר אַ בייז האָט דיך באגעגנט
אויפן וועג אַהיים?

גיב מיר די לבנה

כ'גיי מיט דיר פון שטאָט אַרויס
אין נאַכט אַריין.
די לבנה איז גאַנץ אויף דעם העל
און גייט צו אונז פון באַרג אַראָפּ.

רעדסטו צו מיר
פון טויטע פרייַנט –
ציט אַ וואָלקן איבער דיין נעזיכט,
אין נאָר ווי אומגעריכט
פאַלט אויף אונז דאָס ווייסע ליכט פון דער לבנה.

קוקסטו צו מיר:
איך האָב דיך ליב.
אַזאַ קליינע טוליע איך זיך צו דיר –
גיב מיר די לבנה. — —

יונגער וויין

מיינע קוואלן יונגער וויין
האבן אין דיין הארץ זיך אנגעשלאנן,
קוועלט מיין קוואלנדיקער מיידל־וויין
אין דיין שוימיק בלוט אריין –
וועלסטו יונג אזוי און ווילד,
נאר די אוינן גלעטן מילד,
און די הענט איבערן לייב
סוד'ען וויך —
וויב – וויב . . .

וועפט דאס פייער פון צימער אוים
און עס שטייט די נאכט אוף, שוואַרץ און גרויס.
אוינן שליסן חיים זיך צו,
וויגט זיך אום דער קאפּ אין רו –
און די הענט איבערן לייב
גלעטן – גלעטן –
וויב – וויב . . .

אין קריג מיט דיר

מיט דיר אין קריג צו זיין
איז דאך אזא וויסטע פיין, –
דו, א שווייגנדיקער,
מיט א בלייכן פנים.
פרומסט א ניגן שטיל,
דורכן ניגן ווינט דיין האריז
און דו אליין ביזט אייזלסטער נעפיל.

כ׳בין בייז און צארנדיק –
סם איך מיטן צארן מיין איינן בלוט;
און ווען דו גייסט פון שטוב אוועק
ווער איך אזוי אומבאהאלפן גוט . . .

און אז דו קומסט צוריק,
ליגט שוין אויפן שוועל,
ווי א פארוואונדעטער הונט,
דער שאטן פון אונזער קריג.
איך, ביים שיין פון קליינעם לאמפ,
גרייט צו אוונט־ברויט
פאר מיר און דיר . . .

שמייכל ליבער

שמייכל ליבער, קוק מיר אין נעזיכט,
פון דיינע ווייסע ציין
שטראָמט אזויפיל וואַרעם ליכט,
וואָס דערמאָנט אָן ווייסן צוויט,
אָן בלעטעלאך - „פאַרגעס מיך ניט"

דיינע אויגן – שפּיגל בלויער,
זיי דערמאָנען פּרילינג־טייכן
וואָס ציען זיך צו גרינע לאַנען,
אין גלעטן די הויכע העלזער
פון די שוואַנען.

שמייכל ליבער, קוק אויף מיר,
איך האָב די זעגלען אנגעצויגן,
און וועל אָפּלאָזן מיין שיף
אויפן טייך פון דיינע שפּיגל־בלויע אויגן . . .

פּאַרטאָג

פּאַרטאָג אז דו פּאַרלאָזט מיין בעט
ציט מיין הייסער נוף זיך מיט געבעט . . .
דיינע שלעפּערדיקע טריט הינטערן טיר
דערנעענטערן דיך צו מיר.

דורכן פּענצטער קוקט אריין די נאַס
לייגט אויפֿן קאָלדרע אַ העלן פּאַס,
רינגלען קלייניע זון־פּלעקן אַרום
טאַנצן אויפֿן קאָפֿ און אויפֿן קישן אום.

צערטלען זיי די אויגן מיינע –
זאָג איך זיי אז איך בין דיינע . . .
גלעטן זיי מיין האַלז,
און קושן מיר די ליפּן אוים,
סודען מיר אין אויער ווילד:
עס גייט דער טאָג איצט אויף דער וועלט אַרוים.

לאָז איך שפּילן זיי אויף מיינע פינגער,
אויף די הענט.
ביז זיי נייען אוים
אין די ווינקלען פון די וועגט.

רעגן רייניקט

נישט ציטער אזוי ליבער,
ניט שרעק זיך פארן רעגן.
רעגן וואשט דאס בייז פון הארץ –
וועט נאט די זינד פארגיבן.

נאך א רעגן וועלט דער הימל
לויטערער און ריינער,
לאמיר שפילן זיך ווי קינדער,
מיין סודות'דיקער, שיינער.

נעם מיך אט אזוי אָ אנעט
פאר די העגט די קליינע;
איך בין דאך סיי ווי סיי א קליינע,
סיי ווי סיי א קליינע . . .

לאז מיר זיך אזוי באהאלטן
אין דיינע העגט די ווייסע
און דערצייל פון אלע טויזנט
מיר די שענסטע מעשה.

טרינק צו מיר

טרינק צו מיר, אָ, טרינק צו מיר _
מיט דיינע אויגן, ניט מיט ווײַן.
כ'וויל שכור זײַן, שכור זײַן,
מיט דיינע אויגנס שיין.

ליב מיך שטיל, צערטל מיך,
גלעט מיט דיינע פינגער מיר די האר _
קוש מיך לייכט, ווי עס קושט א קינד
אַן מיט לויטערן געמיט פארשווינד . . .

בייגק צו מיר, אָ, בייגק צו מיר _
ווי עס בייגקען מיינע אויגן צום ווייטן הימל־ראנד;
קום צו מיר, אין חלום נאר _
ווי קינדער קומען צו אַן אויסגע'חלומט לאנד . . .

אין וואַרטן

ס'שטויט דער טיש געגרייט שוין לאַנג,
די בעכער פול מיט קאַלטן וויין,
אין ווי אין זומער א רייפע זאַנג,
פֿלאַטער איך מיט וואַרטן פול אַן נרייט. –
כ'האב אַנגעטאַן דאָס שענסטע קלייד.

איך האב אין אַלע ווינקלען פון מיין וואָך
שבת אָנגעצונדן.
אין די טיר געעפנט בריט –
כ'האב פון טיר אַן פֿענצטער
ליכט־פֿאַסן אויף יעדן וועג געשפּרייט.

אַן אין הארץ ביי מיר
זינגט זיך שטיל דיין נאָמען –
וועסטו קומען, וועסטו קומען ?

א געזאנג

שלעכטער דו, –
האסט פארגעסן ?
האסט דאך צונעזאנט מיר, קומען,
און נעהייסן ווארטן . . .

איך זיץ דאָ שעה'ען־ווייס ביים טייכל,
צייל דאס לויפן פון די קלייגע וועלן,
הער זיי זינגען און דערציילן –
און איך וויים ניט וואס זיי ווילן . . .

זאל איך מיט זיי א גרוס דיר שיקן ?
וויים איך דאך ניט,
וויים איך דאך ניט, —
אפשר זאָגן זיי מיר נאָר
אז דו האסט אָן מיר פארגעסן ?

בלויער אינגל

בלויער אינגל דו ביסט לופטיק,
דיינע אויגן — פרישע קוואלן,
דיינע גלידער זיינען דופטיק
און עס שמעקט פון זיי מיט קאָרן.

בלייב א אינגל אזא בלויער –
לאז היינגען אין דער לופט דעם טרויער,
צי אים ניט אויף דיינע אויגן,
זיי מיין ראָזער רעגנבויגן –

צי זיך אוים איבער מיין הימל,
וועלן מיר אין לייכטן דרעמל
רייטן ווייט, ווי פייל פון בויגן,
ביים ראַנד פון הימל זיך פארנויגן.

דיין בליק ווי וויין

פארפלעכט פון דיינע הענט א ווינל,
און ווינ מיך, ווינ מיך אזוי איין.
פארשליים דיין טיר אויף זיבן שלעסער,
און לאָז קיינעם ניט אריין.

איך האב אזוי פיל יונג געלעכטער
וואס קלינגט פון הארץ, ווי זילבער דין,
כ'וועל דיין שטוב מיט דעם באצירן _
וועט דיין פענצטער לויכטן נרין.

דו האסט ליכטיק גוטע אוינן;
ווינ מיך אין דיין חלום איין,
רעד צו מיר מיט דיינע אוינן,
עס בארוישט דיין בליק ווי וויין . . .

מיין ליבע

פלאטער מיין ליבע –
ניי אויף אין זיינע גאלדן־גרויע אויגן,
גרין אויף אויף דער ערד וואו ער טרעט.
באקרוין זיין בלאָנדן קאָפּ.

זעץ זיך אויפן ראנד פון זיין בעט
מיין ליבע
און דערציילּ אים פון מיר:
אז איך האב פארבראנט
הינטער זיך אלע בריקן פון זונד,
מיין ליבע – מיין קינד.

מיין נערטנער

כ׳האב א קליינעם נארטן פאר מיין טיר,
קומט ניט קיינער פארזייען אים פאר מיר
און ניט צעאקערט שטייט די ערד.
קוק איך ווי עס שאָטנט זיך שלעפעריק אראָפּ די נאכט,
ניי איך שלאָפן אין מיין ווארים בעט
און לאָז אליין מיין נאָרטן שטיין הינטער דער טיר . . .

אין אזעלכע פרישע פרילינג־נעכט
שטייט מיין נארטן ניט פארזייט . . .
ברויט און ווין האב איך אָננעגרייט
און א ווייך און ווארים בעט, –
קומט ווער עסן ביי מיין טיש,
שלאָפן אין מיין בעט,
ווער יענער טרינקען נאָר מיין ווין
און ווער מיין נערטנער זיין . . .

א געבעט

שיינק ליבע מיין הארץ –
אָ, באשיינק מיך מיט גלויבן,
און לאז מיר פארגעסן דאָס בייז
וואָס מיר איז געשען !
מאך וואַרעם און ריין מיינע הענט
ווי די פֿליגלען פֿון טויבן . . .

באשטראל מיין נעזיכט
מיט דיין חיילוק, נעליטערטן ליכט –
אָ, באשער מיר נאָר ליבע און גלויבן.

ווינשל ריסן

נעם מיך אין דיין טאטנס נאָרטן.
און באהאלט מיך דאָרטן,
דעק מיך צו מיט ווינשל־בלעטער,
און טיף אין אָוונט – שפּעטער, שפּעטער,
ווען דאָס געסל ווערט שוין שלאָפן –
קלייַנע ווערט דאך נאָט ניט שטראָפן . . .
זאָלסטו קומען, איך ווייל ווארטן.

ווען מיר ריסן ווינשל, טרויבן,
און שטילערהייד, ווי יונגע טויבן,
ווען מיר זיך גלייך צעטיילן –
זאָלסט נאר קיינעם ניט דערציין !

פארטרויט

כ׳האב פארטרויט מיין טרויס
א לויפנדיקע כוואַליע –
זוייס אים קיינער ניט
קיינער ניט . . .

כ׳האב פארטרויט מיין בליק
דעם ווייטן הימל –
קען אים קיינער ניט,
קיינער ניט . . .

כ׳האב פארטרויט מיין סוד
א בלינדן נעפּל –
זעט אים קיינער ניט,
קיינער ניט . . .

כ׳האב פארטרויט מיין הארץ
צו דיר מיין ליבער –
היט עס אָפּ מיין גאלד,
היט עס אָפּ . . .

עפן דיין טיר

וויג מיך איין
אין דיין שיין,
פארגיב מיינע זינד.
כ׳בין א קינד,
איך בין א קינד
וואָס יאָגט זיך נאָך ווינט . . .

היט מיינע טריט –
זיי פאלן פאר׳חלשט
ווי בלעטלאך צוויט.
בענטש מיינע הענט –
וואס בעטן צו דיר:
אָ, עפן דיין טיר!

כ׳האב דיך ליב

כ׳האָב דיך ליב אז דו ביזט אומרואיק,
ווען עס באָדט דיין פּנים זיך אין רויטן ליכט.
איך האָב דיך אַזוי ליב ווען דו ביזט נאַרויש, –
אין דיין נאַרישקייט ביזטו געטרויי און שיין . . .

ווען די שפּילסט זיך מיט מיין ליבע,
דרעמלט דער טאָג אין דיינע אויגן איין ;
און פון אונזער שפּיל אין ליבע
שטייגט אַ בלויע, אַראָפּ די נאַכט . . .

ס׳איז דאָך אַזוי גוט צו שפּילן מיט אַ גרויסן אינגל,
ס׳איז מיר אַזוי גוט צו הערן, ווי דו נאַרסט מיך אָפּ, –
שפּיל זיך, שפּיל זיך מיט מיין ליבע,
נאַר מיך אָפּ . . .

דיין ליד צו מיר

כ׳פרעג נאנץ אָפט, וועז איך קוק אויף דיר:
וואו איז דיין ליד, דיין ליד צו מיר?
אז איך קוק זיך אין דיין פנים איין,
זע איך שיינען א העלע שיין,
וואָם דערפרייט מיך אין באהעלט
אין עפּנט פאר מיר א וואונדער וועלט . . .
הער איך זיך איין אין דיינע טריט
דערהער איך קלאָר דיין שטילסטע ליד;
דיין טיפסטע ליד פון פרייד און זאָרגן —
דאָם ליד פון אלעמען פארבאָרגן
וועלט מיר ליב דאם לאנגע וואַרטן,
דעם יום־טוב נינן דעם לאנג נענארטן,
פיל איך שוין אין הארץ ביי מיר —
דאם שטומע ליד צו מיר פון דיר . . .

אומנעריכט

נאָר פֿלוצים וועל איך קומען,
אין די הענט מיט בעז און בלומען.
וועסטו קוקן פֿארווירט, פֿארלאָרן :
וואָס איז דאָס מיט דיר געוואָרן ?
דו, אין ווייסן,
און מיט בלומען ?
אזוי אומנעריכט נעקומען.

וועל איך דיר דערציילן
טויזנט וואונדערלאכע זאכן,
וועסטו, ווי א איינגל א פֿארליבטער
זיך איינהערן,
און לאכן, לאכן — — — —

פון דערווייט

ס׳האָט א נאָענטער פון דערווייט צו מיר געטראכט –
האָב איך זיין נעדאנק פארנומען אין מיטן נאכט,
און האב ביז גרויסן טאג שוין געוואכט.

א נאָענטער האט פון דערווייט צו מיר געבינקט –
האב איך יענע נאכט פאר זיך אליין געוויינט,
ארום מיר האט זיך נעדרייט דער וויטער רוף,
ווי א בלודנע שאָף.

פארשיידט

דיינע ליפּן – דינער זייד
זיי שמייכלען אינגליש־ליב,
ווי פארשיידט זיי רופן מיך . . .

דיין קליינער קאפּ איז מיידליש נאָר,
מיינע פינגער ציען זיך פארבינקט
צו דיינע וויכע בלאָנדע האָר.

צעשטערן

אויף דיינע תאוה'דיקע ליפּן
שפּילט א זאטער שמייכל –
ס'וויגט זיך מיר אזוי
צעשטערן דיר דיין רו,
ווי דו האסט מיינע טיר צעשטערט –
גלעט איך דיין ווייסן שטערן,
דיינע ווייכע האָר . . .

אין שטויב

אינם שטויב פון דיינע וועגט רוען מיינע שעה'ען.
שעה'ען פון פארנאכטן און פרימארגנס.
געוועבט מיט ליכט און צער פון דיינע אויגן
לייכטן מיינע שעה'ען,
מיינע אויסגעלעבטע שעה'ען . . .

ניט שטויב אפ דעם שטויב פון דיינע וועגט —
לאז רוען דארטן אלע טעג און נעכט,
וואס מיר האבן אין שטילקייט אויסגעוועבט,
פון אויגן־שמייכלען און ניט גערעדטע רייד . . .

רעידן זיי אמאל צו דיר?
נריסן זיי דיך וועג?
צי אפשר שעמען זיי זיך נאר
פאר דיינע שמייכלענדיקע גרויע אויגן?

דיינע אויגן זענען ענלאך דאך אזוי
צום שטויב פון דיינע וועגט,
צו מיינע שטומע אויסגעלעבטע שעה'ען . . .

וען דו גייסט אוועק

אָוונטצייט, וען דו גייסט אוועק,
וויסטו דען מיט וויפיל שרעק
איך קוק אויף דיר ארויס?
און תמיד וויל איך בעטן דיך:
ניט גיי אוועק, ניט גיי!
קוק איך נאָך
ביז דו פארמאכסט די טיר,
און בלייב זיצן שטום
און וואַרט אויף דיר — — — —

און אז דו קומסט אהיים,
שוין שפּעט,
טרעפסטו מיך ווי א ברוגז קינד
אין א ווינקל פון בריטן בעט . . .

אין נעבעט

קוקסט מיר אין די אויגן
און וועקסט דעם דרעמלענדיקן טרויער. —
עס מאָנען דיינע שטארקע הענט ביי מיר,
ווי ביי דער ערד דער פויער . . .

מיטן אקער אין דער האנט,
און א הארץ א פולס מיט גלויבן;
בוגט דער פעלד־מענטש זיך צו דר'ערד
און איז מתפלל מיט ארָפּגעלאָזטע אויגן. —

אזוי בוינסטו זיך איבער מיר אין פרומע נעבט
מיט ציטערדיקע פינגער און פולע אויגן.
פון דיין הייסן אָטעם הייליקן זיך די וועגט,
האלט נאָט איבער אונז א ליכטיקן בוינן . . .

אין געזאנג פון זייד

אין די פאלדן פון מיין זיידן קלייד
באהאלטן זיך
די פלאמען פון דיינע בייזע רייד.
ציטערט דאס געזאנג פון זייד
אין בלויען פלאם,
און גייט אויף אין מיר ווי סם . . .

דו האָסט ליב געזאנג פון זייד –
וועסטו שפילן
אויף די פאלדן פון מיין קלייד,
דאס לעצטע ליד פון ליבע . . .

גייסט אוועק

די פיר עלנטע ווינקלען
פון אונזער אייגציקן צימער,
רויזן צו מיר:
גייסט אוועק אין פארגעסט דיינע קלויזער —
דאס סודות'דיקע געזאנג פון זייד . . .

גייסט אוועק
און לאָזט איבער דיין אומעט
וואָס בלאָנקעט ארום אויף די וועגט —
און ער וועט דאָ קומען,
וועט אומגיין פארטרויערט:
מיט א נעבוינענעם קאָפּ
און פאר'חלש'טע חענט . . .

איך וועל מער צו דיר ניט קומען

כ'בין ארויסגענאַנגען אין גאס נאָכהאלבן טאָג, און מיר איז לייכט
געווען און פריילאך,
נאָר מיד זיינען געווען מיינע פיס און מיר איז אזוי גוט געווען וואס
איך בין מיד.
אינזאם־אומעטיק האבן רעשטלאך שניי ארויסגעקוקט פון די ווינקלען
אוף מיינע טרעפ –
ווי די לעצטע מחותנים אוף א חתונה־פארטאג . . .
קוקנדיק צום שניי האב איך געטראכט, אז דו האסט אזעלכע מילדע אויגן
און איך וועל היינט צו דיר נישט גיין.
בין איך געגאנגען גלאט אזוי זיך אין די גאַסן, עס אָטעמט אזוי
פריילאך היינט דער הימל . . .

כ'האב געטראכט, אז היינט ביסטו אליין, און מיר איז איז קאלט
און גוט, און מיד זענען מיינע פיס.
איך וועל היינט צו דיר נישט גיין, האב איך געקלערט –
בין איך אין א קראם אריין, האב שאָקאָלאד געקויפט און האב געטראכט :
דו ביזט א נאשער . . .
א בלאס אינגל האט לעבעדיקע בלומען, אוף א ראָג פון גאס, פארקויפט.
עס האבן אזוי ווייך געקוקט אוף מיר דעם אינגלס אויגן,
האב איך געטראכט, – אז דו האסט ליב רויטע רויזן.

כ'האב געקויפט צוויי רויטע רויזן, און בין געגאנגען אין ווייטע,
אומבאקאנטע גאסן.
דו ביזט אין דער היים נישטא, האב איך געקלערט, און האב
אויפגעעפנט שטיל דיין טיר . . .
דו האסט אזוי דערפרייט זיך מיט די בלומען און חעל געלאכט,
מיט אפעטיט האָסטו געגעסן שאָקאָלאד און האסט געלויבט מיין בלויע קלייד
מיר איז אזוי אומעטיק געווארן, שווער אזן מיד בין איך געווען און עלנט.—
כ'וועל מער צו דיר נישט קומען, האב איך געטוליעט זיך צו דיר . . .

יידישע
אקאדעמיע ביבליאטעק
מאראנטע
JEWISH PUBLIC

שלאף

דער זיגער איז אַכט –
נו, שלאף שוין, מיין קינד,
הערסט, אויפן בארג
האט צעלאכט זיך דער ווינט.

לאכט ער אן לאכט,
און יאגט זיך נאך הינט.
שלעפערט ער איין
וואו עס ווינט נאר א קינד.

איך וועל דיך פארווינן
און היטן מיין קינד –
ווי דער פאסטעך די שאף,
און וועל בעטן
ביי גאט פאר דיר שלאף.

אין בלוי

אז איך קוק אין דעם בלוי פון הימל
ווערט מיין געמיט לייכט,
די טיפע בלוי
רופט צו פרידלאכער הימלאַבקויט,
צו הייטישן שבת . . .

ווען איך קוק אין דעם בלוי
פון מיין מיידלס אויגן,
זע איך:
גאָלדענע שיפלאך
אויף א טיף־בלויען הימל.
און איך א קליין ארעם מיידעלע,
וואס דער טאטע איז מיר געשטארבן,
חלום פון די גאלדענע שיפלאך –
וואס פירן צו גאט –
צום טאטן, –
הויך – ווייט – – –

נאכט

דורך דער נאכט, אין דער וויט
ווינט א לויפנדיקער באן.
וועקט מיין קינד זיך אויף,
שטרעקט די הענטלאך אויס –
מאמע – מא – – –
בלייבט דער קול פון באן,
דאָס געבעט פון קינד
הענגען אין דער הויך –
ציען ביידע זיך
אין דער נאכט אריין,
נאכן וויטן בויגן רויך . . .
עס האט א הונט פון הויף
זיך אין גאס פארבינקט
בילט ער דורך דער נאכט,
און רייסט דעם טויער.
שפאנט די נאכט אין שווארץ,
רייסט פון זיך דאס הארץ
און שפייזט יעדן מיט איר טרויער.

ווינ זיך

ווינ זיך חלום, ווינ זיך
מיטן ווינעלע פון מיין קינד;
און שטיל איין אין מיר
דאָם פּינלאכע נעשריי פון זינד.

כ׳האָב זיך דערמאָנט –
אז נאָענט ארום מיר,
האָב איך אויפגעשטעלט א וואנט –
א קינד, א מאן
און וועל שוין אזוי גיין
מיין וועג אין שפּאן . . .

שפיל זיך

שפיל זיך, שפיל –
ווי די הינדעלאך אין הויף,
וואס לויפן נאך דער נרויסער הון,
אט פלאנטערן זיי זיך איין
אין די ליכטיקע פעדעם זון.
און דאס וויסע קעלבעלע ביים פלויט
שפילט זיך מיט דער מאמע־קו –
און די קו מוקעט צו:
מו – מו – מו – – –
און די קאַץ וואס דרעמלט אויף דער שוועל,
נלעט אליין איר סאמעטענע פעל,
אט, זשמורעט זי די אויגלאך –
זי האט דערזען פון וויטן פייגעלאך.
שפיל זיך, שפיל.

א ליד

דו שלאָפסט אצינד
און אָטעמסט שטיל,
מיין טייערע, מיין אייניקע —
מיין קינד.

דיין פרישער אָטעם לאשטשעט לינד,
מיר איז אומעטיק מיט זיך אליין,
נאר גוט איז מיר צו היטן דיך אין שלאָף,
מיין קינד.

נו, שלאף געזונט;
עס שוועבן אום ארום דיין וויג
חלומות גרינג,
און עס בליט דיין וויגעלע אין רו,
ווי יונגער בעז —
מיין טייערע, מיין אייניקע,
מיין קינד.

גיי שוין, ווינטער

גיי שוין ווינטער, גיי שוין !
לאָז שוין אויפנרינען דעם וואלד.
הערסט : ער ווייזט.
איך האב א קינד א קליינס
איז דעם קאלט.

שטייט א בוים הינטער מיין פענצטער
איינגעשרומפן, —
ברעכט זיך איין פון קעלט,
ער שטרעקט די הוילע אָרעמס
צו דער וועלט — — —

מיין קינד רייסט פון אונטערן קאלדרע די קליינע הענט,
מיין הארץ אין פּיין פאר אלעמענם נעווין
איז צו דיר נעוועדט :
גיי שוין ווינטער,
גיי שוין.

מיין קינד

צו מיין קינד –
מיין העלער שטערן
לייכט צו מיר אראָפּ,
און וועַן דו וועסט גרעסער ווערן
שוין איבער מיין קאָפּ –
וועט מיין קאָפּ זיך הייבן העכער
אין דעם קרייז פּון ליכט.
וועט זיך אָפּשפּיגלען מיין יונגקייט
אין דיין אויפנעמַנגען ליכט . . .

מיינע אָפּגעקילטע פּלאמען
וועלן אויפּנליען אין דיר –
ווי אין פּרילינג רויִנע קוואלן
וועלן אָנשלאָגן אין מיר . . .

א ליד

קלארער רענן פאלט פון שוואַרצע פליגל.
עס ווינט מיין מיידעלע אין ווינגל —
פליסן אירע העלע טרערן
און פינקלען מיט דעם שיין פון שטערן.

ס'זינגט דער רענן שטילע טענער,
דאס גענזאנג פון ווייסע פענער:
שלום, שלום, שלום, שלום,
לאכט מיין מיידעלע אין חלום. — —

זומערדיק

איך בין פול מיט זומער,
כאָטש ביי אונז אין לאנד
פליט שוין פלינק ארום דער הארבסט
מיט אָפּנעברענטע פליגל.

מיין האלב־יאָריק מיידעלע
פאטשט מיט הענטעלאך צום טאטן,
פלאַטערט אום דאס לאכן אירס,
ווי וויסע בליטן.

מיין האלב־יאָריק מיידעלע
האלט אין אירע אויגן
מיינע אלע, אלע פרילינגס –
און זיי גרינען דארט און בליען,
און ווערן רייפע, העלע זומערס. –

דערפאר בין איך פול מיט זומער,
כאָטש אויף אונזער ערד
טריפט שוין הארבסט אראָפּ
שטעכיק־קאלטן שפריי . . .

❖ ❖

כ׳האָב א טאָכטער דיר געבוירן
האָסט מיך ליב דערפאר,
איז מיין מיידל־רויז שוין פארלאָרן? —
רופסט מיך מער ניט
קליינער נאר . . .

כ׳האב א טאָכטער דיר געבוירן
שפּילסטו זיך מיט איר,
פרייסטו זיך מיט אירס א שמייכל
און פארגעסט אן מיר . . .

זון

אויף די פענצטער, אויף די טירן,
האט דער טאָג זיך רויט פארצוינן,
קוקט מען צו דער זון ארויף –
אוי, וויפיל פייערדיקע אויגן
אין די ערד זעט, נאר זעט,
זי באָדט זיך אין אזויפיל פארבן –
אַט זענען רויטע, געלע, העלע,
און זעט נאר וויפיל ווייסע!
עס איז שענער נאך דער טאג
פון דער שענסטער מעשה . . .

א ליד

אומעטיק נאר רואיק
קוקן צו מיר אריין די ווייסע דעכער,
מיינע אויגן בלאנדזשען ארום
אין ווייסן בלענד,
און זוכן אביסל רו פארן נעמיט.

כ'וואלט אזוי נעוואלט –
זיך ארויסשלייכן פון די וועגט,
ארויסגליטשן זיך
פון מיינע אייגענע הענט,
און אוועקלאזן זיך
איבער דער ווייסער ווייט – – –

זיך אויסגלייכן
מיט דער בריטער, ווייטער רו –
שטיל ווערן,
נאר הערן:
ווי מיין טאכטער וואקסט, רעדט,
און טרעט פעסט איבער דער ערד –
מיין בעט . . .

מיין זון

אַן מיינע וועגט
האט אַנגעקלונגען שארף
דאָס קול פון א נייַ־נעבוירן קינד,
און האט זיך ניך פארטראָגן
אויפן פלאטער פונם ווינט.

הער איך איין זיך
אינעם פאלן פונם קלאָרן שניי –
אזוי לויטער איז נעווען דאך
דער ערשט־נעבוירענער געשריי . . .

מיט אזינן עטוואס אָפּן
האט עס דורכגעשוועבט די וועלט –
א טראָפּן טוי אין שיין פון זון,
געפאלן און פארגעלט . . .

אין חלום

אין חלום זע איך דיך –
א יאָריק אינגעלע מיט בלאָנדע האָר
און אויפן וואָר –
נייט מיר נאָך יענער שווארצער טאָג
מיט איין העלן שטראל –
דיין ערשטער אויסגעשריי פון קומען אויף דער וועלט.
אצינד אז ס'שטייט א יאָר שוין ביי דיין קלייגעם קבר,
טראכט איך פון א יאָריק קינד
וואס פרייט זיך מיטן ערשטן שפּאן –
ס' נייט דאָס קינד אריין אליין אין שפּאן . . .

תמיד פיל איך ווי ס'היינגט נאָך איבער מיר
דיין בלינד געווייַן –
און מיר איז גוט פּארטייעט זיין און גלויבן,
אז נאָענט ארום מיר איז דיין קול פּאראן,
און נאָר ניט־וויַיט נייט אויף מיין זון . . .
וואקסט, ווערט גרויס,
און דאס קול רופט :
מאמע קום !–
קום ! – – –

העגטעלאך

מיין שבע־מאַשעלען

מיין טאַכטערס קליינע העגטעלאך,
מיט לאַנגע, צארטע פינגערלאך,
שפּילן אויף די דינסטע סטרונעס
פון מיין הארץ.

וען זי גלעט מיט אירע פינגערלאך
מיינע אויגן –
וערט מיין וועלט א רעגנבויגן,
דאָס אייגע הויז וערט נרוים, –
ס'פאלן אָפּ די וענט, דער דאך, דער דיל,
און אלץ ארום איז רוים –
שפּיל – – – – – –

קינד און רוים,
און כישוף'דיקע פארבן,
איך וואלט זיך נעקענט אויסמישן מיט רוים,
כ'וואָלט געוואָלט זיך אויסלאָזן אין פרייד –
שטארבן. – – – –

ניי - געצונדן

האָסט באהערשט אין מיר
דאָס פריע מיידלשע געפיל,
וואָס האָט דיין באנער צו מיר,
ווי פלאם, אָנגעצונדן –
כ'האב א קינד געבוירן,
האָב א פרייע זיך געבונדן . . .

זע איך ווי מיין מיידעלע בליט,
ס'שמעקט פון איר מיט יונגן צוויט,
און זי פלאַפלט : גיי, גיי, ניי ;
שפילט אויף אין מיר דאס בלוט, ווי וויין,
וועך איך שיכור ביזן טיפסטן פיין –
בין איך פריי, און ניי געצונדן
און מיר איז גוט צו זיין געבונדן . . .

אפריל

אויף די וויסע בייטן פון ווינטער
טאנצט לוסטיק ארום
דער איננלינג אפריל.

ער וויט מיט זיין אָטעם
דאָס זילבער אַרונטער –
ער איז וואַך און איז מונטער.

וועק אויף דעם זומער!
דו שטיפער, דו קליינער.
ס׳ביינקען די קינדער אין גראָז זיך צו שפילן.
נו, וועק־זשע די גראָז!
ס׳מאָנען די הינטלאָך, און בילן:
מיר ווילן,
מיר ווילן,
מיר ווילן . . .

מיין פּרינץ -- דער בעקער

מיין פּרינץ –
מיין מאן דער בעקער.
ווי עס קומט נאר אָן די נאכט,
טוסטו אויס פון קאָפּ די קרוין,
טוסט אויס פון זיך דאָס בלויע קלייד,
ציסט א קלייד פון לייוונט אָן.

דעם יום טוב פון די אוינן טוסטו אויס.
שלייכסט פון פּאַלאץ זיך אַרויס.
אָט בלייבסטו שטיין ביים קעלער־שטוב –
אזוי ווי יוסף פאר דער נרוב,
ביינסט איין דיין שטאָלצן קאָפּ
און נייסט די שמאָלע טרעפּ אַראָפּ –
דאָ איבער א פולן מולטער ברויט
שטייט מיין פּרינץ –
מיין מאן דער בעקער
אין א לייוונטענעם קלייד.
ביי דעם אָננעהויצטן אויוון
בריט ער און צעברענט די הענט,
און דאָס פייער גרויסט זיך, רייצט זיך:
דאָ וועלן דיינע נעכט פאַרברענט . . .
דאָרט דיין ליידיק בעט – דער פּאלאַץ
שטייט פון הימלס אויג באַוואכט,
דיין פּארלאָזענע פּרינצעסן
דערוואכט דיין קומען נאכט נאָך נאַכט.
ס'טוט די אידעלע פּרינצעסן
ניט אויס פון זיך דאָס קלייד.
עס קען דער שלאָף ווער ווייסט, חלילה,
אויסטרינקען די פולע בריסט מיט פרייד . . .

זוכן ברויט

גיסט זוכן ברויט,
איך קוק דיר נאך –
פאלט דיין שאָטן טרויעריק צו מיינע פיס
און קושט דעם זוים פון מיין קלייד.

פארלאָזסט דאס הויז
טאג איין, טאג אויס – – –

זאָגסט מיר צו דעם שבת־טאג,
וואַרט איך שטיל מיט דיר אין יאָך –
דערפיר צום שבת קוים די וואך.
און דער אינער, אינציקער שבת
בליט אויף אונזער פראָסטן טיש,
איבער אונזער וואָכיק ברויט.
און רוט אין אונזער וויסן בעט.

און די קליינינקע פרינצעסן
שטעכט דעם שלאָף די אויגן אויס —
ער זאָל ניט זען דעם וועג צום פאלאץ,
עס זאָל דאָס בעט זיין גלאט און ריין,
ביז עס וועט דאָס ראָז פון מאָרגן
בריינגען דעם פרינץ אין בלוי אַ הויס . . .

דאס קליין ביסעלע גליק

איך וואוין אין אן אָרימער נאס, –
קומט צו מיין פענצטער פון דרויסן
הארטער נעשריי
און פיינלאכער כעס.
קוקן אין פענצטער אריין
פראָסטיקע אויגן פון נוינט,
און קינדערשער צאָרן –
ברויט – ברויט. – – –

נעם איך מיין קינד אויף דער האנט,
צעעפן די פענצטער פון חוויז;
און צעקלינג מיין קליין ביסל גליק
צו דער אריימער נאס,
דורכן פענצטער ארוים . . .

וואו איך וואוין

אין דער נאס וואו איך וואוין,
וואוינען ארבעטער אין נידעריקע שטיבער.
קומט דער אָוונט צוגיין
אויף דער נאס וואו איך וואוין,
קומען ארבעטער פון טאָג־יאָך א היים –
זעצט מען זיך אויס,
די משפחה ווי גרויס:
מ'עסט און מ'רעדט,
מ'דערציילט און מ'עסט;
און עס פרייט זיך דער טיש
מיט די אייגענע געסט.

יידישע
מאראנטע

פלעטשערס פעלד

אויף פלעטשערס פעלד שפילט דער רייפער זומער,
לינט איבערן פעלד דאס גראז
אין טונקלע שטרייפן
און אין העלן ראָז.

די קינדער וועגעלאך ווינן זיך נרינג,
און פארשלאפן פאלן די טריט פון די מאמעס:
שא! — — —
דאָס פעלד דרעמלט.

קינדער שלאָפן נאָכמיטאג־שלאף,
און אטעמען דעם פרישן ריח פון ערד.
די שלאפנדיקע קינדער
באדן זיך אין ווארים ליכט פון זון.

און ווען די זון שיקט שוין די לעצטע בליקן,
קומען אן מידע די טאטעס פון פאבריקן
און זעצן אויס זיך לעבן ווייב און קינדער
אָפרוען פון שווערן טאג,
און אויסנלייכן די רוקנס
און פארשטייפטע פינגער.

מאן

מאן מיט אקסל פעסט און בריט,
וואָס טראָגט די שווערע לאסט פון טאָג –
די זאָרג פאר ברויט.

עס דערווייטערט דיך דער טאָג פון מיר
ביז טיפן אָוונט.
און אין די לאנגע ווינטער נעכט
וויקלסטו זיך ביי מיין זייט
אזוי קינדערש–אומפאהאָלפן . . .

איך, א קליינע פרוי,
מיט בלייכע–מוטערלאכע העגט
פארשפיל זיך מיט מיין קינד פון נאכט –
און שלעפער איין דעם שווער־באיאָדטן מאן פון טאג.

מאַן מיט ווייטן סוד פון טאָג,
מיט נאענטקייט פון נאכט,
מיט עלנטן פארטרויען אויף פארמאכטע אויגן ;
וו ווייט דו זאָלסט פון מיר ניט זיין
גייסטו אויף פאר מיר
אין פארבן פון א רעגנבויגן . . .

עם רעגנט

עם רעגנט און רעגנט, און רעגנט —
וואלט איך איצט א בילנדן באגעגנט,
געצונדן וואלט איך פאר אים דעם וועג
צו ליכטיק, פארלארענע טענ.

דאָם בלוילאכע ליכט אין די טראָפנדלאך רענן,
באלייכט און דערפרייט אלע טונקעלע וועגן.
כ׳קלייב דא און זאמל די טראָפנדלאַך רענן, —
פון בלוילאכן ליכט וועל איך שמידן א ליכטיקן בוינן,
וועל אָנצינדן אלע פארלאָשענע אויגן . . .

פאר די וואָס וואָנלען אויף אוינזאמע וועגן,
קלייב איך דאָ טראָפנסוויז
ליכטיקן רענן . . .

סעפטעמבער

כ׳שטיי פֿארן רייך פֿון סעפּטעמבער
מיט אָפּענע אָרעמס און אויגן.
כ׳שנייד אין דער לופֿט זיך אריין,
אזוי פֿלינק, אזוי שארפֿ,
ווי א פֿייל פֿון א בויגן.

טעג אין בלוי־גאָלדענע קרוינען
וויקלען ארום אונזער שטאָט, –
מ׳דארפֿ ווִיסן דאָס גאָלד ווי צו שוינען –
ווייל וויפיל גיט אונז דען גאָט?

כ׳באהאלט דאָס בחדרי־חדרים;
פֿאר יענע וואָס קענען ניט נעמען,
פֿאַר די וואס וואָגלען אין תפיסות,
פֿאר דעם וואס איז קראנק
און איז אָרים . . .

מיין זיידנס הויז

דעם זיידנס הויז
איז אלט און גרויס,
און קוקט באדאכט
צום שליאך ארויס.

און דער אלטער ספרים־אלמער
שטייט א לוידיקער אין קאמער,
ס׳איז אוועק דער זיידע
צו זיין אייביק, הויליק הויז . . .

און דער פריפעטשאָק דער ווייסער
שטייט פארדויכערט און פארלאָזט –
ס׳האט די קלייגע, בייזע באָבע
די פלינקע הענט אראָפגעלאָזט . . .

פרעמד שטייט דעם זיידנס אלט הויז
און קוקט באדאכט
צום נייעם שליאך ארויס . . .

לעצטע טראפן

די לעצטע טראָפן בלוט פון זומער
בלייבן היינגען אויף דאַרע בלעטער
פון די אבל׳דיקע בוימער,
און פאלן אייגציקווייז אראָפ
אויף די שלעפערדיקע אקסל
פון באנאכטיקן שומר.

אויף די אָרעמע גאסן—
קנעטן מידע פֿיס
אין קאלטער בלאָטע איין
די טויטע בלעטער,
און ס׳ווייגען אין כאָר מיט די פֿיס
די טרעפֿ פון די צופוילטע ברעטער.

אין דער אָרעמער נאס
ווערט נעבוירן מיין ליד,
צווישן אלעמענס עלנט און נויטן.
מיט יעדערנס טויט
שפּארט מיין טויט אין דערמיט—
דער שטילסטער פון אלעמענס טויט.

א י נ ה א ל ט :

פריהארבסט	5
פרי אין דארף	6
שניטער	7
ערד	8
אַנטקעגן	9
טריפט אַ רענן	10
אויפן וואסער	11
מיין פרייד	12
אין שפּינל	13
א נייע בלייפּען	14
שוואַרץ אויף ווייס	15
עדנע סיינט ווינסענט מיליי	16
טויער פון נאַכט	17
יונגע פרייד	18
אין גראז	19
ארויף בארג	20
א ליד	21
אויף ווייסע פלינל	22
מיד	23
צו מיר	24
טרויער מיינער	25
אקעגן מיין פענצטער	26
זומער־פינאל	27
נאוועמבער	28
ערשטער שניי	29
מיין שטוב	30
מאן און ווייב	31
ביים ראנד	32
שבעה	33
דער טויט	34
איבער קבֿרים	35
איך וועל קומען	36

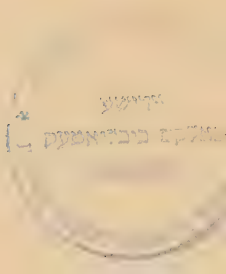

פון דער וויט. | פארשויט.	74
אומנעריכט	75
אין שטויב	76
צעשטערן	77
אין געבעט	78
זוען דו גייסט אוועק	79
גייסט אוועק	80
אין געזאנג פון זייד	81
איך וועל מער צו דיר ניט קומען	82
שלאָף	85
נאכט	86
אין בלוי	87
שפיל זיך	88
וויג זיך	89
גיי שוין, ווינטער	90
א ליד	91
א ליד	92
מיין קינד	93
. . .	94
זומערדיק	95
א ליד	96
זון	97
אין חלום	98
מיין זון	
ניי נעצונדן	100
העגטלאך	101
אפריל	102
מיין פרינץ – דער בעקער	105
זוכן ברויט	107
וואו איך וואוין	108
דאס קליין ביסל גליק	109
מאַן	110
פלעטשער פעלד	111
סעפטעמבער	112
עס רעגנט	113
לעצטע טראָפן	114
מיין זיידנס הויז	115

א מינוט אזא	37
ווייטע שטעט	38
שא – שטיל	39
אין חלום	40
דער מאמעס ליכט	41
מיין מאמעס לייכטער	42
ווייטע היים	43
דו	47
אויף ווייטע וועגן	48
נעוראפן	49
ס׳קען ניט בעסער זיין	50
אינאיינעם	51
באַקראנץ מיין קאפּ	52
אין לוסט	53
גיב מיר די לבנה	54
אויפן וועג	55
אין קריג מיט דיר	56
יונגער ווייַן	57
פארטאג	58
שמייכל ליבער	59
טרינק צו מיר	60
רעגן רייניקט	61
א נעזאנג	62
אין וואלטן	63
דיין בליק ווי ווייַן	64
בלויער אינגל	65
מיין נעריטנער	66
מיין ליבע	67
ווינשל ריסן	68
א נעבעט	69
עפּן דיין טיר	70
פארטרויט	71
דיין ליד צו מיר	72
כ׳האב דיך ליב	73

3428 פאעי.

אסתר סופער

#3428

Toronto Jewish Public Library

THIS BOOK MAY BE KEPT

21 DAYS

and may be renewed once, if no application has been registered for it.

A fine of 4 cents a day is charged, if the book is kept after the last date stamped below. No book will be issued while a fine remains unpaid.

NOV 14 '78